

dens karakter, og det vil bety slutten for den turistrafikk som hittil har latt seg passe inn i dalen.

Reaksjoner.

Verdens Gang bruker den 17.7. overskriften «Hærverk i Innerdalen», mens Dagbladet den 21.8. sier i sitt oppslag: «Innerdalen må ikke bli ofret.» Selv skrev jeg i Adresseavisen den 23.7.: Bevar Innerdalen. Skal denne perlen ødelegges? Kan også dette være nødvendig? Innerdalen har vi alle sett på som en perle og et paradys, og fjellovergangen i Bjøråskaret er betegnet som en av de vakreste vi har. Innerdalen, kranset av sine ville og vakre fjell, er et syn og en opplevelse. — Slik mange av oss ser på denne særmerkete dalen, mener jeg det er grunn til å spørre: kan også dette være nødvendig? *Opinionen.*

Når man nevner utbyggingen av Innerdalsvassdraget for folk, rister de bare på hodet og mener at dette er så galt at det ikke kan bli noe av. Maksimal kostnad og minimalt utbytte, er det sagt. Og folk synes å stole på NVE-sjefen Hveding som altså går imot utbygging. Men det forskrekker at fjellfolk og andre ikke gir sitt syn til kjenne etterat vi nettopp har mistet Nedalshytta og den fredede Nedalen. Folk rundt Færen synes å ha lært av dette og reiser bust mot ødelæggelser der oppe.

Bør ikke også vi som er glade i Innerdalen gjøre det klart for de bestemmende myndigheter at vi ønsker at Innerdalen skal bli bevart som den er?

Trollheimshytta

Før så fjern — nå så nær

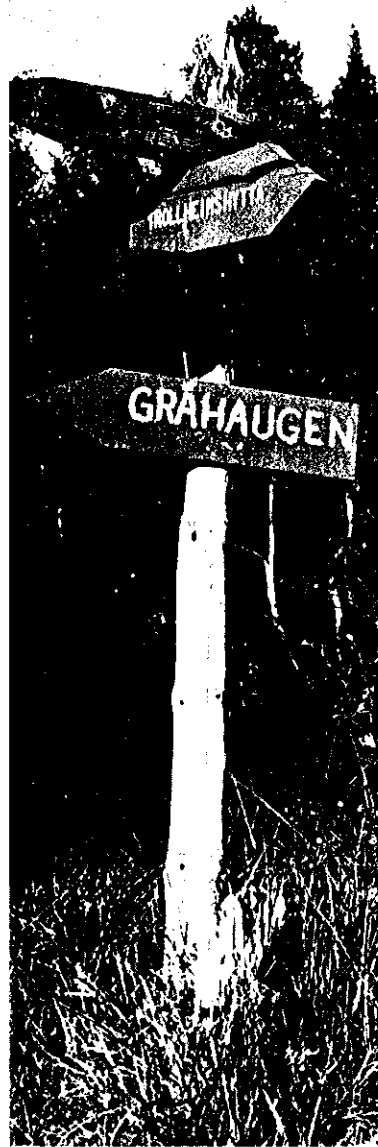
AGE OLSEN

Det var en meget ungdommelig betjening vi møtte i Trollheimshytta da vi slitne, etter 6 timers marsj endelig kom til bestemmelsesstedet en lørdagskveld. Likevel var alt i den skjønneste orden på hytta. Vi ble godt mottatt, ekte rømmegrøt og spekemat sto det på menyen, og vi kan bare underskrive på at den maten smakte godt. Etter en slik lovprisning av maten kan det være på sin plass å nevne navnet på kokken. Ole *Eidsvåg* heter han, og kommer opprinnelig fra Frøya. Imidlertid var det ikke bare vi som likte maten hans. Evelyn fra Trondheim var også begeistret for kokkens brød. Hun påsto at hun hadde spist 9 meter brød siden hun kom til hytta i begynnelsen av juli!

Selv om det var siste dagen hytta var åpen i år, var det nesten fullt besatt av turister, så jentene hadde sitt vante program å gå igjennom. Middagsservering til gjestene, servering av kaffe og kaker, neste morgen frokost, pakking av niste og fylling av termos til de som hadde bestilt det, og vasking av hele hytta — deretter lunsj og så oppvask. Dette var det som de måtte gjøre hver dag hele turistsesongen.

De unge var enige om at det var slitsomt i lengden, men også lærerikt og morsomt. Selv om jentene trivdes bra på hytta, så de nå frem til å komme ned til sivilisasjonen, som de uttrykte det. To måneder hadde de vært stasjonert på fjellet, nå ville de hjem og bruke pengene som var spart opp. Apropos penger, så mente jentene at lønnen kunne vært bedre. Litt over 200 kr. utbetalt i uken, er ikke akkurat noe å rope hurra for, med arbeidstid fra kl. 6 morgen til 23 kveld. Men likevel: Alle som en kunne tenke seg å dra tilbake når turistsesongen startet igjen til neste år.

— Vi har kommet i kontakt med en masse hyggelige folk, og vi har bare fått ros for servicen. Vær så snill å skrive at vi savner Nils, Erik, Petter og Sverre fra Kristiansund. Vi håper å treffe dere neste år, smiler hele den søte betjeningen.

KORT GANGTUR.

Etter at demningene ved Follsjø og Gråsjø, samt anleggsveien frem til demningene kom i stand for noen år siden, ble adgangen til Trollheimen betydelig lettere. Ikke alle er kanskje oppmerksom på det utfartstilbud som eksisterer i dette området. Tidligere var terrenget her vanskelig å ferdes i, området besto for det meste av sumper og myrer, men reguleringen har faktisk ført til en bedring av terrenget. Både sommer og vinter har fjellområdet fantastiske muligheter. Bilveien går helt opp til Aunebakksetra, og enten man går til fots eller på ski, er det bare kort vei opp i fjellet. I vinter ble forøvrig anleggsveien i Follidal, som en prøveordning, brøytet helt opp. Dette ble finansiert ved hjelp av bompenger, og Surnadal og Rindal kommuner garanterte for et eventuelt underskudd.

I området rundt de to sjøene er det allerede blitt bygd en del hytter, og mange har den siste tiden kommet med forespørsler om å få bygge på enda flere tomter. På den bakgrunn har grunneierne i Surnadal og Rindal i et møte gått inn for en foreløpig stans i tilfeldig hyttebygging. Man vil nå satse på å få et skikkelig regulert område rundt sjøene.

Til venstre: God merking i alle retninger gjør det lett å ta seg fram i Trollheimen.

Gymnasiaster fra Tingvoll besøker Trollheimshytta.

FISKET

Dammene er meget fiskerike og grunneierne har likeledes utarbeidet et system når det gjelder fiske. Garnfiske er det helt blitt slutt med, og det er kommet i stand en fiskekortsordning.

Trollheimshytta er også kommet betydelig nærmere etter at demningene ble fullført. Med båt fra demningen ved Gråsjø tar det nå bare et par timer å komme oppover, og selv til fots går turen unna på 4—5 timer.

Da vi tok turen oppover til hytta tok det oss 6 timer — da fulgte vi stien nord for Gråsjø. Nedoverturen over fjellet ved Snota gikk på 4 og en halv time — lenger å gå, men i betydelig lettere terreng.

Den lettere adgangen har i år ført til at det ble rekordbesøk på Hytta. Godt og vel 1850 overnattinger ble årets resultat, et resultat som Trondhjems Turistforening, som driver Trollheimshytta, har all grunn til å være fornøyd med. Været i år har nemlig ikke vært det aller beste.

De besøkende har for det meste vært fotturister som har fulgt de oppsatte fjellrutene fra Gjevilvasshytta og Jøldalshytta. Sesongen startet 3. juli og 22. august ble den avsluttet. At det har vært en hektisk sesong vil den unge bestyrerinnen, Bente Løseth, underskrive på.

120 METER BRØD

— Eksempelvis har det gått med 120 meter brød den tiden vi har hatt åpent, sier hun.

— I det hele tatt er det å få forsyninger opp til hytta litt av et strev. Nå etter at sjøen kom er det riktignok blitt endel lettere. Vi får maten kjørt med bil fra Trondheim og opp til Breiskaret. Derfra med båt over Gråsjøen, og fra enden av sjøen blir forsyningene fraktet med kløvhest av drengen på hytta, Lars M. Moen.

— Hva slags turister besøker Trollheimshytta?

— Hovedsakelig nordmenn, selvsagt, men også mange utlendinger tar turen opp. Først ute er hollenderne, deretter slenger det faktisk folk fra hele Europa, sveitsere, svensker, dansker, engelskmenn, tyskere. Vi har ikke tid til å ha det kjedelig en gang!

Fjellvant par fra Trondheim

— Jo, Trollheimshytta blir ofte besøkt av oss, sier Asbjørn Gjervand og fru Johanne som begge har inntatt plass i solveggen for å nyte den siste rest av dag, før sola forsvinner i den trolske naturen.

— Nesten vemodig at dette er den siste kvelden hytta har åpent i år, innskyter fru Gjervand, — men i morgen pakker jo betjeningen sammen, og sesongen er dermed ugjenkallelig forbi — også for oss.

Begge er ivrige fjelltravere. De er bosatt Trondheim, hvor de har sitt arbeid. Imidlertid når det er anledning, drar de ut på fottur i fjellet. I ferien stiftet de forresten kjennskap med Rondane i Romsdal.

— En uforglemmelig naturopplevelse — var den samstemmige dom fra begge.

Men det er i Trollheimen paret er mest kjent — og tross alt liker seg best. Her pleier de ofte å ferdes i rutene fra Gjevilvasshytta, Trollheimshytta, Kårvatn i Todalen, Jøldalshytta, ja faktisk helt til Innerdalshytta i Sunndal.

— Blir dere aldri slitne?

Jo, men det er en viktig del av opplevelsen. Etter en lang fjelltur er det herlig å komme fram til bestemmelsesstedet langt inne i fjellheimen. Da smaker maten ekstra, ekstra godt, og da er det fint å få strekke seg ut på køya. Man kommer i prat med andre fjellfolk, ruter blir gjennomgått og erfaringer utveksles.

Trollheimshytta har jo sin egen sjarm i så måte, her den ligger i hjertet av Trollheimen, umulig å nå uten en lang dagstur. Det er vårt håp at denne naturen alltid må få bli en uberørt plett på kartet.

AGE OLSEN

Gjevilvatnet og Okla en julinorgen.

Stien mellom Blåhø og Gjevilvasskammene.

Tramp i Trollheimen

TORLEIF ANDERSEN

Det var gråvær og litt regn da vi kom til Gjevilvasshytta. («Vi», var altså min mor og jeg som trosset værutsiktene og la til fjells.) Klokka var omtrent 8 om kvelden da, men det hadde klarnet av litt, mest mot Okla og Vassenden.

Mange var nok ute i fjellet likevel, for bilparken var full. Desuten var et selskap med hester innkvartert på hytta, så vi var nok ikke de eneste.

Det ble gått tidlig til køys, måtte ta ut i god tid neste dag, for da var målet Trollheimshytta over Mellemfjell.

Neste dag begynte tidlig. I halv 5-tiden hørtes bjelleklang og hestetramp utenfor hytta. 9 av ridefølgets hester hadde brutt seg ut av innhegningen og holdt et svare styr på morgenvisten. Så det var ikke snakk om å ligge lenge den dagen. Dette var tirsdag den 21. juli.

Men været hadde bedret seg. Sol i lia på andre siden av Gjevilvatnet og Okla holdt på å løfte tåkesløret.

I 9-tiden bar det ut. Det truende skylaget hadde løst seg opp og sola varmet. Den alltid plagsomme myggen så vi ikke så mye til, heldigvis.

Artig å kjenne seg igjen litt fra forrige sommer. Den koselige stien opp lia fra Gjevilvatnet, og så, den svale brisen når en møter snaufjellet lenger oppe. Her blir det en liten rast og tilbakeblikk mot hytta, likeens utsyn mot Okla i sørvest og Høghø i nordøst.

Så bærer det innover mellom Blåhø og Gjevilvasskammene. Blåhø steil og ruvende som før, men mer snøbar enn sist vi kom her.

Gråbekken vades, og stien bukker seg langs Kåmbekken i et flatt og lett terreng. Kommet opp mot den botaniske hagen, blir åpnet termos med havresuppe, og ny bespisning pågår. Vi har i mellomtiden truffet en av TT's styremedlemmer, Tor Johansen med familie. De var også i god fart mot Trollheimshytta.